

Sygn. akt II Ka 393/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Renaty Duszczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2019 r.

sprawy **E. B. i J. B.**

oskarżonych z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonej E. B., pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i oskarżonego J. B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 12 marca 2019 r. sygn. akt II K 939/18

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych E. B. i J. B. solidarnie obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego – S. (...) - kwotę 16.648,18 (szesnaście tysięcy sześćset czterdzieści osiem 18/100) złotych;

II. z pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych E. B. i J. B. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. (...) solidarnie kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu związanych z udziałem jego pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. S. w S. kwotę 516,60 złotych (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem obrony z urzędu wykonywanej w imieniu oskarżonej E. B. w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 393/19

UZASADNIENIE

E. B. i J. B. zostali oskarżeni o to, że w okresie od dnia 26 listopada 2014 r. do dnia 15 lipca 2015 r. w miejscowości W., gm. C., M. oraz S., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu uzyskania dla siebie korzyści majątkowej doprowadzili J. D. (1) oraz (...) Bank SA z

siedzibą w W., S. (...), firmę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) SA z siedzibą w W., (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą we W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. – której wierzytelność została przeniesiona na nowego wierzyciela (...) N. (...)z siedzibą we W. oraz provident (...) SA z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w łącznej kwocie 63.903,38 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru spłaty zaciągniętych kredytów i pożyczek finansowych w ten sposób, że namówili J. D. (1) do zawarcia umów:

- kredytu nr (...) z (...) Bank SA w kwocie 12.608,25 zł, zawartego w dniu 30.04.2015 r. w (...) Bank SA I Punkt Obsługi Klienta w S.;

- kredytu nr (...) z (...) Bank SA w kwocie 13.572,13 zł zawartego w dniu 15.07.2015 r. w (...) Bank SA I Punkt Obsługi Klienta w S.;

- pożyczki nr (...) ze S. (...)w kwocie 2.450,00 zł zawartą w dniu 26.11.2014 r. w (...) Oddział (...);

- pożyczki nr (...) ze S. (...)z siedzibą w G. w kwocie 18.000,00 zł zawartą w dniu 29.01.2015 r. w (...) Oddział (...);

- pożyczki nr 15 (...) z firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w kwocie 8.448,00 zł zawartej w dniu 30.11.2015 r. w M.;

- pożyczki nr (...) z firmy (...) SA z siedzibą w W. w kwocie 3.500 zł, zawartej w dniu 30.09.2015 r. w M.;

- pożyczki nr (...) z firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. w kwocie 3.000 zł zawartej w dniu 12.10.2015 r. w M.;

- pożyczki nr (...) z firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. (dawniej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) w kwocie 1.500 zł zawartej w dniu 26.02.2015 r. w M., której wierzytelność została przeniesiona na nowego wierzyciela (...)N. (...) z siedzibą we W.;

- pożyczki nr (...) z firmy (...) SA z siedzibą w (...) w kwocie 825,10 zł;

pobierając od wyżej wymienionego uzyskane w ten sposób pieniądze wraz z dodatkowa kwotą 1.850 zł, deklarując spłatę zaciągniętych kredytów i pożyczek, wiedząc iż nie posiadają możliwości i środków finansowych na pokrycie powyższych zobowiązań finansowych czym działali na szkodę J. D. (1), na którym ciąży obowiązek spłaty zadłużenia oraz powyższych banków i firm pożyczkowych: (...) Bank SA z siedzibą w W., S. (...)z siedzibą w G., firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) SA z siedzibą w W., (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą we W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. – której wierzytelność została przeniesiona na nowego wierzyciela (...) N. (...)z siedzibą we W. oraz provident (...) SA z siedzibą w W., **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.**

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 12 marca 2019 r. sygn. akt II K 1243/16:

I. oskarżonych E. B. i J. B. w ramach zarzucanego im czynu uznał za winnych tego, że w okresie od dnia 26 listopada 2014 r. do dnia 15 lipca 2015 r. w miejscowości W., gm. C., M. oraz S., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu uzyskania dla siebie korzyści majątkowej doprowadzili J. D. (1) oraz za jego pośrednictwem instytucje: (...) Bank SA z siedzibą w W., S. (...) z siedzibą w G., firmę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) SA z siedzibą w W., (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą we W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. – której wierzytelność została przeniesiona na nowego wierzyciela (...)N. (...)z siedzibą we W. oraz provident (...) SA z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w łącznej kwocie 63.903,38 zł poprzez wprowadzenie w błąd J. D. (1) co do zamiaru spłaty zawartych formalnie przez niego kredytów i pożyczek finansowych, z których środki finansowe przekazał oskarżonym oraz poprzez wprowadzenie za pośrednictwem J. D. (1) w błąd w/w banków i firm pożyczkowych co do okoliczności, kto jest faktyczną stroną zawartych umów pożyczek i kredytów, w ten sposób, że namówili J. D. (1) do zawarcia umów:

1. - kredytu nr (...) z (...) Bank SA w kwocie 12.608,25 zł, zawartego w dniu 30.04.2015 r. w (...) Bank SA I Punkt Obsługi Klienta w S.;

2. - kredytu nr (...) z (...) Bank SA w kwocie 13.572,13 zł zawartego w dniu 15.07.2015 r. w (...) Bank SA I Punkt Obsługi Klienta w S.;
3. - pożyczki nr (...) ze S. (...) z siedzibą w G. w kwocie 2.450,00 zł zawartą w dniu 26.11.2014 r. w (...) Oddział (...);
4. - pożyczki nr (...) ze S. (...)z siedzibą w G. w kwocie 18.000,00 zł zawartą w dniu 29.01.2015 r. w (...) Oddział (...);
5. - pożyczki nr 15 (...) z firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w kwocie 8.448,00 zł zawartej w dniu 30.11.2015 r. w M.;
6. - pożyczki nr (...) z firmy (...) SA z siedzibą w W. w kwocie 3.500 zł, zawartej w dniu 30.09.2015 r. w M.;
7. - pożyczki nr (...) z firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. w kwocie 3.000 zł zawartej w dniu 12.10.2015 r. w M.;
8. - pożyczki nr (...) z firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. (dawniej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) w kwocie 1.500 zł zawartej w dniu 26.02.2015 r. w M., której wierzytelność została przeniesiona na nowego wierzyciela (...) N. (...) z siedzibą we W.;
9. - pożyczki nr (...) z firmy (...) SA z siedzibą w (...) w kwocie 825,10 zł;

10. pobierając od wyżej wymienionego uzyskane w ten sposób pieniądze wraz z dodatkowa kwotą 1.850 zł, deklarując spłatę zaciągniętych kredytów i pożyczek, wiedząc iż nie posiadają możliwości i środków finansowych na pokrycie powyższych zobowiązań finansowych czym działali na szkodę J. D. (1), na którym ciążył obowiązek spłaty zaciągniętego przez nich zadłużenia oraz powyższych banków i firm pożyczkowych: (...) Bank SA z siedzibą w W., S. (...)z siedzibą w G., firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) SA z siedzibą w W., (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą we W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. – której wierzytelność została przeniesiona na nowego wierzyciela (...) N. (...)z siedzibą we W. oraz provident (...) SA z siedzibą w W., w związku z brakiem możliwości uzyskania spłaty udzielonych pożyczek i kredytów od widniejącego na umowach pożyczkobiorcy i kredytobiorcy, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za ten czyn na podstawie wskazanych przepisów skazał ich oraz na podstawie art. 286 § 1 kk wymierzył każdemu z oskarżonych kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych E. B. i J. B. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonych E. B. i J. B. do informowania pisemnie Sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy;

IV. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonej E. B. karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych;

V. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu J. B. karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. D. J. kwotę 1.653,12 zł, w tym kwotę 309,12 zł podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej E. B. z urzędu przez tegoż adwokata;

VII. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując poniesione w sprawie wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonej E. B., oskarżony J. B. oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego S. (...)z siedzibą w G..

Obrońca oskarżonej E. B. zaskarżyła wyrok w całości na korzyść oskarżonej, zarzucając orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżona E. B. swoim postępowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa oszustwa w czynie ciągłym, podczas gdy tego nie uczyniła.

Powołując się na powyższe, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Oskarżony J. B. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez ustalenie okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału, tzn. z pominięciem wyjaśnień złożonych przez oskarżonego J. B., który w sposób jednoznaczny i konsekwentny w toku całego postępowania twierdził, że nie był obecny przy zawieraniu umów przez J. D. (1), a jedynie woził go do punktów, w których J. D. (1) pobierał kredyty i pożyczki,

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7, 92, 410 kpk poprzez błędne przyjęcie, że na podstawie zeznań świadków, czyli R. S. i M. B. oraz wyjaśnień oskarżonej E. B. można uznać oskarżonego J. B. winnym zarzucanego mu czynu, podczas gdy oskarżona na rozprawie nie przyznała się do zarzucanego jej czynu, cofając tym samym przyznanie się do winy w postępowaniu przygotowawczym. Zatem wnioskuje a contrario uznać należy, że nie namawiała J. D. (1) do zaciągnięcia kredytów i pożyczek. A z zeznań świadków nie wynika, aby J. B. popełnił zarzucany mu czyn. Gdyż jak przyznał w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy, zeznania R. S. nie dotyczyły bezpośrednio oskarżonych, natomiast z zeznania M. B. wynika jedynie, że jako doradca finansowy E. B. poszukiwał możliwości uzyskania kredytu przez J. D. (1). Zatem zeznania M. B. mogą ewentualnie obciążać oskarżoną E. B., ale są całkowicie nieprzydatne dla stwierdzenia winy J. B..

Ponadto zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, wbrew oświadczeniu oskarżonej złożonym na rozprawie zgodnie z którym nie przyznała się do zarzucanego jej czynu, cofając tym samym przyznanie się do winy w postępowaniu przygotowawczym i wyjaśnieniom oskarżonego, oraz opierając się na zeznaniach świadków R. S. i M. B., które są nieprzydatne do stwierdzenia winy J. B., iż oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia postępowania dowodowego, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego jednoznacznie przeczą tym ustaleniom.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego S. (...) z siedzibą w G. zaskarżył orzeczenie w zakresie czynu oskarżonych E. B. i J. B. w zakresie w jakim Sąd nie zasądził obowiązku naprawienia szkody od oskarżonych E. B. i J. B. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) im. (...) w kwocie 16.648,18 zł na niekorzyść oskarżonych. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 kk polegającą na nienałożeniu na oskarżonych E. B. i J. B. obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy pokrzywdzona złożyła wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości na jej rzecz, a zatem gdy orzeczenie tego obowiązku było obligatoryjne.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku kompensacyjnym poprzez nałożenie na oskarżonych E. B. i J. B. obowiązku naprawienia szkody w całości i zapłatę na rzecz oskarżyciela posiłkowego - Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. kwoty 16.648,18 zł;
2. zasądzenie oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) im. (...) z siedzibą w G. kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa adwokata według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca E. B. poparł złożoną apelację i wniosek w niej zawarty, wniósł o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu oświadczając, że nie zostały uiszczone w całości ani w części. Oskarżony J. B. poparł swoją apelację i wniosek w niej zawarty, wniósł o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonej E. B. i apelacji oskarżonego J. B., przyłączył się do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku kompensacyjnym. Oskarżona E. B. przyłączyła się do apelacji swojego obrońcy, wniosła o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i oświadczyła, że według jej wiedzy szkoda została naprawiona.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacje złożone przez obrońcę oskarżonej E. B. oraz przez oskarżonego J. B. jako niezasadne nie zasługiwały na uwzględnienie. Za słuszne uznać należy natomiast zarzuty podniesione w środku odwoławczym złożonym przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz zawarty w nim wniosek o zmianę wyroku w części dotyczącej środka kompensacyjnego.

Mając na uwadze, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego złożył jedynie pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej nie orzeczenia przez Sąd I instancji obowiązku naprawienia szkody, Sąd odstąpił od szczegółowego odnoszenia się do zarzutów podniesionych w apelacjach obrońcy oskarżonej E. B. i oskarżonego J. B. poprzestając na stwierdzeniu, że analiza akt sprawy nie wskazuje, aby Sąd Rejonowy dopuścił się uchybień w zakresie prawa karnego materialnego oraz przepisów postępowania, o których mowa w złożonych apelacjach. Wbrew zarzutom podniesionym przez obrońcę oskarżonej, Sąd I instancji oceniając zachowanie E. B. w kontekście wypełnienia przez nią znamion występku z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk uwzględnił fakt początkowego i niestety częściowego, spełnionego w niewielkim zakresie obowiązku wywiązywania się ze spłaty kredytów i pożyczek zaciągniętych formalnie na J. D. (1). Słusznie też ocenił, że już w momencie zaciągania zobowiązań finansowych, sytuacja materialna oskarżonych wykluczała możliwość wywiązania się z ich spłaty, mimo, że zapewniali J. D. (1) biorącego na swoje nazwisko kolejne kredyty i pożyczki celem przekazania pieniędzy oskarżonym, iż wywiążą się z zobowiązań. Zatem prawidłowo ustalono w toku postępowania przed Sądem I instancji, iż działaniu oskarżonej towarzyszył zamiar doprowadzenia zarówno J. D. (1) jak też poszczególnych instytucji kredytowych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz cel osiągnięcia korzyści majątkowej. Miała ona bowiem pełną świadomość, że nie ma możliwości terminowego wywiązania się ze spłaty zaciąganych zobowiązań. Jednocześnie nie sposób przyjąć, jak wskazano w apelacji, aby J. D. (1) miał pełną wiedzę na temat sytuacji finansowej E. B. i J. B., w okolicznościach, w których zapewniali go, iż uregulują zadłużenie, a w razie konieczności dokonają sprzedaży posiadanej nieruchomości i uzyskane z tego środki przeznaczą na spłatę kredytów. W związku z tym stwierdzenia zawarte w tym zakresie w apelacji uznać należy za niczym nie popartą polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Podniesiona w apelacji obrońcy oskarżonej okoliczność nie przedstawienia zarzutów J. D. (1) nie ma znaczenia dla odpowiedzialności E. B. za przypisane jej przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Skonfrontowanie zarzutów obrazy art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk oraz błędu w ustaleniach faktycznych, podniesionych w apelacji złożonej przez J. B. z przebiegiem postępowania pierwszoinstancyjnego w przedmiotowej sprawie oraz z pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku, doprowadziło Sąd Odwoławczy do przekonania, iż żaden z tych zarzutów nie znalazł potwierdzenia w kontestowanym orzeczeniu. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i nie dopuścił się ani tzw. „błędu braku”, ani „błędu dowolności”. Ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, generująca poczynione ustalenia, nie nasuwa jakichkolwiek zastrzeżeń. Tok rozumowania Sądu meriti jest zgodny ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie. Sąd Rejonowy przeprowadził szczegółową analizę dowodów, precyzyjnie wskazując na konkretne przesłanki dokonanej przez siebie oceny. W efekcie, pierwszoinstancyjną oceną materiału dowodowego czyni zadość wymaganiom płynącym z art. 7 kpk, dlatego też korzysta z jego ochrony. Sąd Rejonowy analizował przy tym i rozważał wszystkie dowody zebrane w sprawie i nie pominął żadnego z nich, zachowując nakazany ustawą obiektywizm w stosunku do stron procesowych. Wbrew

zarzutom podniesionym przez oskarżonego w złożonym środku zaskarżenia, Sąd I instancji uwzględnił złożone przez niego wyjaśnienia i dokonał ich oceny w kontekście pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów, słusznie nie dając im wiary. Twierdzeniom oskarżonego J. B., jakoby nie posiadał wiedzy na temat zaciąganych przez J. D. (2) w porozumieniu z jego żoną kredytów i pożyczek świadczą ocenione pozytywnie wyjaśnienia E. B. oraz treść zeznań J. D. (1). Ocena wyjaśnień oskarżonych, jak i zeznań świadków, a także pozostałych dowodów, poprzedzona została ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, zarówno tych korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy. Z akceptacją Sądu II instancji spotkało się także uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

Zasadna natomiast okazała się apelacja złożona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. W aktach sprawy znajduje się wniosek złożony przez - S. (...) z siedzibą w G. o orzeczenie od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego obowiązku naprawienia szkody w kwocie 16.648,18 zł z tytułu niespłaconej pożyczki o nr (...) (k.526). Niewątpliwym jest także w świetle dokumentów zgromadzonych w sprawie, iż zadłużenie z tytułu umowy pożyczki o (...)wynosi nadal 16.648,18 zł. Istnieje zatem szkoda po stronie (...) im. (...) w G. związana z popełnionym przez oskarżonych i przypisanym im w wyroku skazującym przestępstwem. W tej sytuacji, gdy pokrzywdzony złożył wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, która do chwili wydania wyroku nie została naprawiona, Sąd Rejonowy miał obowiązek orzec odkodowanie, do czego obligowała go treść art. 46 § 1 kk. Nie orzeczenie tego obowiązku narusza zatem w sposób istotny treść powołanego przepisu. Nie sposób w tym miejscu zaaprobować stwierdzenia Sądu I instancji zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, iż obowiązku tego nie orzeczono z uwagi na dużą ilość instytucji kredytowych, z którymi doszło do zawarcia umów pożyczek i kredytów oraz z uwagi na częściową spłatę zobowiązań przez oskarżonych, ustalenie aktualnego stanu zadłużenia z tytułu zawartych umów pożyczek i kredytów, na dzień wydania wyroku, byłoby znacznie utrudnione i opóźniałoby wydanie rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Rację ma skarżący, iż w aktach sprawy znajdują się informacje udzielone przez pokrzywdzonego dotyczące stanu zadłużenia, a zatem w tych okolicznościach obowiązkiem Sądu było orzeczenie odszkodowania na podstawie art. 46 § 1 kk. W tym miejscu przytoczyć należy jednolity w tym zakresie pogląd wyrażany zarówno w orzeczeniach Sadu Najwyższego jak też Sądów Apelacyjnych, iż w sytuacji złożenia wniosku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody sąd ma obowiązek wydać tego rodzaju orzeczenie, gdyż art. 46 § 1 kk jest w tej kwestii jednoznaczny i nie daje sądowi wyboru (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 kwietnia 2013r. sygn. akt II AKa 456/12). Przewidziana w art. 46 § 1 kk możliwość orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w całości albo w części jest warunkowana wyłącznie tym, czy została ona już wcześniej naprawiona (w całości lub w części), a także i tym, czy dostępne sądowi dowody pozwalają na ustalenie pełnej lub tylko częściowej jej wysokości. Złożenie przez pokrzywdzonego wniosku o naprawienie szkody zobowiązuje sąd do wydania orzeczenia w tym przedmiocie. Innymi słowy, sąd nie może odmówić nałożenia obowiązku naprawienia szkody w przypadku, gdy udowodniono tak winę oskarżonego, jak i konkretną szkodę, a pokrzywdzony złoży wniosek o takie orzeczenie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 grudnia 2016 r. sygn. akt II AKa 172/16).

W związku z powyższym Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonych E. B. i J. B. solidarnie obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego - S. (...) z siedzibą w G. kwotę 16.648,18 złotych.

Nie stwierdzając natomiast innych uchybień, zarówno podniesionych w apelacjach obrońcy oskarżonej jak też w apelacji oskarżonego oraz podlegających uwzględnieniu z urzędu, w pozostałej części Sąd utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. (...)z siedzibą w G. solidarnie kwotę po 840 zł tytułem poniesionych przez niego kosztów procesu, związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tych kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1513) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. S. w S. 516,60 zł, w tym 96,60 zł tytułem podatku VAT za obronę wykonywaną w imieniu oskarżonej E. B. w postępowaniu odwoławczym (§ 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu - tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz., 18).

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 r. z późn. zm.), Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych od opłaty i wydatków za II instancję, stwierdzając, że poniesie je Skarb Państwa. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawia trudna sytuacja materialna oskarżonych i konieczność wywiązania się z orzeczonego obowiązku naprawienia szkody.

Z tych wszystkich względów, stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 i § 2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.